

opfordrede til at stemme imod de Vædringsforslag, som kom frem i det andet Thing. Da fik vi dette Ansald. Vi fandt da, at der ikke længere var Grund til at støtte Regjeringen, vi vare stærkt gjennemtrængte af Overbevisningen om, at det var nødvendigt at bevilge, hvad der var fornødent til Landets Forsvar; men vi bleve svigtede af Regjeringen i det Dørlig, og da fandt vi, at Grunden var falden bort til længere at støtte den. Saar stiller Sagen sig paa samme Maade; den staar noget forskjelligt med Hensyn til de forskjellige Spørgsmaal, men i Hovedsagen er det det Samme. Regjeringen havde iaar indtaget en Stilling til Lønningsagen, hvor vi troede at kunne følge den, fordi vi havde ment, som jeg udtrykte mig i forrige Møde, at Flertallet begjir Overgreb forrige Aar ved at negte at tage Lønningsagen til Behandling og iaar ved ikke at behandle den. Derfor mente vi at kunne støtte Regjeringen i at holde den udenfor Finantsloven; men saa stiller Regjeringen i det andet Thing Forslag om at optage den paa Finantsloven og gjør Brud paa det Princip, som vi have fastholdt her. Hvad den nærværende Regjerings Stilling til Forsvarsagen angaar, har det længe været mig klart, at dens Stilling til denne store vigtige Sag er af en saadan Natur, at denne ikke kan fremmes her i Thinget. Der er en Stemning i Retning af at bevilge meget betydelige Midler til Fremme af vort Forsvar. Der gjøres ved Siden heraf Krav, hvis Berettigelse jeg ikke kan Andet end anerkjende, om de end stilles paa en saadan Maade og sættes i en saadan Forbindelse med Forsvarsspørgsmaalet, at jeg ikke kan anerkjende det for rigtig; men have vi set fra Regjeringen nogen virkelig Bestræbelse i Retning af at imødekomme disse Krav og i Kraft deraf at faae den store Sag gjennemført? Nei, Regjeringen har stillet sig paa en saadan Maade, at Sagen ikke kan fremmes. Det er en af Hovedbegrænderne for mig til min Stilling overfor Regjeringen. Jeg er af den Mening, at vi skulle gjøre, hvad vi kunne, for at faae Sagen fremmet, selv om vi derfor maa gaa bort fra Noget, som vi ellers ikke kunne anse det for rigtig at gaa bort fra, og de Ting, med Hensyn til hvilke der er stillet Forlangende til Regjeringen om, at den skal se bort fra dem, ere ikke større, end at Regjeringen med god Villie vil kunne se bort derfra. Det er bebrejdet os, at vi ere gaaede ind paa denne Overenskomst med Flertallet her i Thinget. Der er givet Grunde fra flere Sider, som skulle forsvare, hvorfor vi have gjort dette Skridt. Jeg skal yderligere anføre nogle Grunde endnu foruden de anførte. Blandt disse er Frygten for Regjeringens Tilbøielighed til at udstede provisoriske Finantslove den, der veier allermeest, og om end Regjeringen i Slutningen af forrige Møde syntes at lempe sine Udtalelser noget i Sammenligning med, hvad der var fremkommet i Begyndelsen af Mødet, er det, der er

fremkommet idag, tilstræffeligt til at vise, at vor Frygt i den Henseende er fuldt begrundet. Der er endnu en Grund mere for os til at gaa ind paa denne Overenskomst, nemlig, hvad der specielt blev omtalt af det ærede Medlem for Præstis Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), nemlig at vi ikke overfor Vælgerne kunne forsvare det Standpunkt, Regjeringen har indtaget. Derfor maatte vi indtage en særlig Stilling i Thinget. Men vi stolede ikke i dette Tilfælde paa Regjeringen, at den ikke efter Sagens eneste Behandling her vilde opløse uden at gaa til Fællesudvalg, og saa vare vi komne Opløsningen imøde under en saa uklar Tilstand, at vi ikke kunde have forsvaret Stillingen. Dette var en meget vægtig Bevæggrund for os til at gaa ind paa Overenskomsten. Der er endnu en Grund til at gaa ind paa Overenskomsten, som blev anført af den sidste ærede Taler; det er den, at vi have den Opsættelse indbyrdes af hinanden, — Flertallet tror jeg noget af Mindretallet og Mindretallet noget af Flertallet, — at man er i højeste Grad træt af den Tilstand, hvorunder vi have levet i flere Aar, og man begynder at blive tilfids at ville indrydde Noget og indtage en noget mere maadeholden Stilling. Et Bevis for, at dette forholder sig saa, henter jeg fra den Stilling, Flertallet har indtaget til Forsvarsspørgsmaalet iaar. Naar de have lagt Mærke til Finantslovens Behandling, ville de have set, at med Hensyn til alle de væsentlige Bevillinger paa Krigsministeriets Budget, som ifjor bleve negtede af Flertallet, har det forandret sin Stilling iaar efter Nytaar. Der fremkom en Adresse, man talde for Sorøadressen. Jeg skal ikke sette den videre i Forbindelse med denne Stilling, men kun sige dette, at der var et mærkværdigt Sammentraf med Hensyn til Tidspunktet for denne og andre Adressers Fremkomst i det Hele og den Stemning i Thinget, der gaar i Retning af at være villig til at bevilge mere til Forsvarsvesenet. Og som sagt de Bevillinger, man negtede ifjor paa Krigsministeriets Budget, giver man iaar; man har erklæret sig villig til — om end Planen efter min fulde Overtværdning lider af betydelige Mangler — at yde store Bidrag til vore Besæftninger her i Landet. Dette har jeg ikke kunnet Andet end tage som et Tegn paa, at man vil gaa frem paa en noget anden Maade end hidtil, og det har været endnu Grund for os til, at vi bedre kunde komme ud over dette Spørgsmaal, at slutte Overenskomst med Flertallet overfor den højterede Regjering, end vi ellers vilde have kunnet. Det vil jo tydelig fremgaa af, hvad jeg har sagt, at jeg, som det er blevet sagt, ligesaa vel som jeg ifjor fik det Ansald at gaa mod Regjeringen, saaledes ogsaa har faaet det iaar. De politiske Grunde har jeg omtalt; der kunde vel ogsaa være personlige Grunde, men de ere omtalte saa meget i Bladene, at man nok forstaar dem, uden at jeg behøver at komme ind paa dem. Ved en af de